

A „MURAKÖZ“
megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési árak:
Egészévre 4 frt. — kr.
Félévre 2 frt. — kr.
Negyedévre 1 frt. — kr.
A lap szellemi részét illető közlemények a „Muraköz“ szerkesztőségéhez, az előfizetési díjak pedig Fischel Fülöp könyvkereskedéséhez Csáktornyára küldendők.

MURAKÖZ

MEDJIMURJE

„MEDJIMURJE“
Izlazi svaku nedelju
Céna mu je:
Na celo leto 4 frt — kr
Na pol leta 2 frt — kr
Na četvert 1 frt — kr
Sva pisma i pošiljke naj se pošiljaju „Uredničtvu Medjimurja“ a predplata knjižaru Filipa Fischela u Čakovcu.

V EGYESTARTALMU HETILAP I NOVINE ZA MEDJIMURSKI PUK.

M E G J E L E N I K M I N D E N V A S Á R N A P . — I Z L A Z I S V A K U N E D E L J U

Adakozzunk a „Zrinyi szoborra“!

A legedesebb öröm érzete szállott meg, mikor — az e becses lap okt. 25-iki és nov. 8-iki számában megjelent »Nincs« című vezércikket olvastam. Valóban fenséges gondolatok, melyek mindkét cikkben kifejtettek!

Minden nemzet igyekszik nagyjainak emlékét megörökíteni. Azt vagy emléktábla vagy szobor felállítása vagy pedig valami jó tékony célnak szánt alapítvány létesítése által teszi. Ez utóbbi mód mellett, mely szerint a kiváló egyén emlékét egy róla elnevezett alapítvány vagy más philantrop intézmény létrehozatala által őrizték meg, a humanus cél csak úgy és akkor érhető el, ha nagy tőkével rendelkezünk, sokkal nagyobb, mint amilyen szobor felállításához szükséges.

A fővárosban a nagy költőknek és államférfiaknak nyilvános tereken szobrot emelnek; azon házakat, melyekben a nemzet nagyjai születek, éltek, munkálkodtak és meghaltak, emléktáblával jelölik. A vidéki városok is büszkének nevezetességeikre, melyeket emlékjelek felállítása által tesznek feltűnőbbé s az utókornak könnyebben megérthetővé.

Megyénk székhelyének egyik főbúszkesége, hogy az örökemlékü Deák Ferenczet magáénak vallhatia s szobrot emelt neki, mely a városnak legnagyobb díszére válik.

Azon helyeket, a hol a 48-as években szabadságharcunk véres, szent csatái dultak, emlékszobrok jelölik. Szóval minden epochális esemény, minden nevezetesség színhelye k ü l s ő l e g is meg van örökítve.

Csáktornyának is van egy, még pedig ir. dalmi nevezetessége Zrinyi Miklós, a költő az, ki páratlan világi eposát „Zrinyi-ász“ cím alatt e vár falai közt írta. S van-e a fekete betűn más, mely azt a helyet az idegennek megmutatná? Jelenleg n i n c s . de nem sokára l e s z !

Csak magunk magunkat tiszteljük meg, ha Zrinyi Miklósnak szobrot állítunk, ha munkálkodása helyét legalább emléktáblával jelöljük.

A vár bár lassu, de biztos romlásnak van alávetve s sorsa gazdája akaratától függ. Emléktábla, melynek a várban kelte tündökölnie kevésbé célszerű. Nem ajánlom az emléktáblát már csak azért is, mert az kevésbé szembeütő s a város szépségét sem emeli. Ha pedig pénzállozattal járulunk már a nagy költő geniusának, tegyük azt oly alakban, mely hazafiságunknak és városunknak is díszére válnék!

Mennyire emelné városunk külsejét, ha valamely alkalmas helyen Zrinyi Miklós ércalakja emelkednék az ég felé! Annak közvetlen következménye lenne, hogy a szobor környékét szép virágos- és fás-kerttel vennék körül, hogy ama hely magasságát az által még inkább emeljék. — Igaz ugyan, hogy olyan terünk, mely szép sétány alakítására alkalmas volna, egyedül a vásártér, a községi népiskola szép épülete előtt s így a szobor helyéül azt kellene választani. De fel lehetne azt állítani Ferenczrendűek temploma előtt is, mely hely eleganciára nézve e célra talán még alkalmasabb, — vagy a várba vezető téren ott, ahol szokott állani a kavics kupacz; különben a hely kijelölése

egyelőre mellékes. Csak a tőke legyen meg s a többi nálamnál hivatottabbak alapítandják majd meg.

Adakozzunk tehát a szent célra! Alakuljon ismert nevű, tekintélyes és lelkes férfiakból egy „Gyűjtő-bizottság“, mely az eszmét magáévé tévén, buzgó és kitartó működése által pár év alatt realizálhatná azt. Szerezzenek az ügynek mentől több barátot, használjanak fel minden tehető esz közt, mely a szükséges összeg megteremtésére alkalmasnak mutatkozik.

Buzgóság lelkesülés és kitartás csodákat mivel!

A kezdeményezés sulya mindenestre első sorban városunk nemes polgáraitra nehezedik. Tőlünk függ, milyen pártfogásban részesülünk a szomszéd helyiségek részéről! Megvagyok róla győződve, hogy nemes kezdeményezésünk buzdítólag fog hatni nemcsak a Muraköz, hanem az egész megye, sőt talán az egész ország fiaira, kik szívesen fognak hozzá járulni a szép cél megvalósításához s bennünket úgy szellemi mind anyagi támogatásban részesítenének.

Ami „n i n c s“, az „l e h e t“ !

L e g y e n i s ! ! !

UJVÁRY MIHÁLY.

CSARNOK

Erzsébet napján Erzsébetről.

A setét századok egy-egy derengő fényére oly jól esik visszatekintnünk, ... mert hisz a magyarnak nagyjai, dicsőí mind ott nyugszanak az idők kárpitjai megett. A nagy tettek löltöt bálmuló ivadék felve leplezi le alakjaikat, nehogy az őket övedző dicsőség sugarától megvakuljon.

Honunk szent leányáról nem írunk életrajzot, mert azt bőven és szépen megírták mások, s mi ez alkalommal csakis emlékét elevenítjük fel: hogy éljen az minden honleány és szerető anya kebelében. A férjét és gyermekeit szerető anyák — magasztos erények — példányképe volt ő: ezért szenvedett és eme szenvedéseitől övedzi homlokát a szentek tövises koronája.

1211. év nyarán az akkor Székes Fehérvárott időző II. Endre királyunk udvarához messze nyugotról fényes küldöttség érkezett, kiknek vezére Varilla Gauthier a thüringiai herceg pohárnoka, ... ezután követe volt. Szép szavakkal ecsetelte, hogy a vitéz magyar nemzetnek híre az ő fejedelme udvarához is eljutott, s az ő hercege Herman, rokoni kötelekkel óhajtana füződni e vitéz nemzet lovagias királyához, azért kéri ura nevében ennek első szülött fia Lajos részére jóvendőbeli hitestársul a király harmadszülött leányát, a négy éves kis Erzsébetet. Elmondá, s élénk színekkel festé ura nagy hatalmát, összeköttetéseit, nem felejtve megemlíteni: hogy az ő hazájában a jobbágy sűrű sörét iszik és fehér kenyert eszik.

Miután kerelmét a királyné, a szomorú emlékü meráni Gertrud is pártolá, a kis Erzsébet királyi hozományul s tizenhárom magyar nemes leány udvarhölgygyel a küldöttségnek a királyipár könnyhullatásai között átadott.

Az ősz is bekövetkezett, mire a küldöttség hazájába visszaérkezett. Az előre küldött hírnökök elbeszélék a magyar király részéről történt szíves vendéglátást, értesítvén a fejedelmet kérelmek sikeres voltáról és a király-kisasszony megérkezéről.

A hú bérurak fényes fegyverzeteikben, szolgálkótl környezve siettek jóvendőbeli urok jegyese fogadtatására, sőt Herman herceg Wartburg vá-

rából Eisenachba siettek, leendő menyők ölelésére. A tizenegy éves Lajos herceg úgy mily lelki állapotban várta menyasszonyát — arról hallgat a krónika.

Az akkori idők szokásai szerint a két gyermeket egy bölcsőbe fektették, s megáldva őket jegyeseknek jelentették ki.

Herman herceg elhunyt után — 1216 — a minden uralkodói képességgel megáldott Lajos erős kezekkel ragadta meg a kormány gyeplőit és az ifjúkorát nem respectáló szomszédokat, köztük a hatalmas mainzi püspököt is megfenyített. Husz éves korában a tizenhárom éves Erzsébettel egybekelt.

Családi életük az egykori egyházi írók szerint példás, erényes és tiszta volt, mint a felhőtlen ég.

1229. évben a szerencsétlen ifjú fejedelem II. Fridrik császár által gyűjtött keresztshadakhoz csatlakozván seregével, u. azon év augusztus 27-én Apuliában — mielőtt hajóra szállhatott volna, ... a táborban kiütött ragályos betegség következtében elhunyt. Lajos elhunyt után testvére Henrik ragadta kezébe a hercegség feletti hatalmat, s Erzsébetet három kis gyermekével férje javából kiütötte. A fejedelemasszony pórruhába öltözve, az általa bőven ajándékozott szerzetek vendégszeretét volt kénytelen igénybe venni, hogy gyermekeit titkon nevelhesse.

Azonban a gveltek és gibelinek közötti véres harcokban a klastromok sem nyújthattak biztos menedéket, mert az egyházkebeléből ötszörösen kiátkozott Fridrik császár martalócai folytonosan dúlták az egyházi javakat. A magyar király leánya gyakran mint koldusos házról-házra bujdoskolt, hogy szeretett gyermekeinek a legszükségesebbeket megszerezze.

Amint a magyar király a merani herceg követe által értesült leánya nyomoruságos helyzetéről lendvai Bánfy Miklós zászlós urat oly meghagyással küldötte Thüringiába, hogy a fejedelemtől nemtelen bánásmódjáért elégtételt követeljen és ha az özvegy fejedelemnőt férje javába vissza nem helyezné, ezt gyermekeivel együtt hozza magával, értesére adván a fejedelemnek, hogy a Szentföldről az országon keresztül visszatérő thüringiai kereszties lovagokat tuzsul fogva tartja. A magyar király szavának lett annyira eredménye, hogy az özvegy Marburg város és környéke összes jövedelmeinek birtokába helyeztetett.

Itt élt elvonultan, életét 1231. év november 19-én szegények segélyezésére és buzgó ájtatoskodások közt fejezvé be. Ravatalánál ezek hullatták a hála és tájdalom gyászos könnyeit.

IX. Gergely pápa tekintve a fejedelemnő kegyes életét a szentek közé igtatta.

A most élő nemzedék közül a Montalambert grófi és De Croix hercegi családok ősanjokul tisztelik.

Mi magyarok büszkeségei halljuk s olvassuk, hogy magyar Szt.-Erzsébet tisztelete a Rajna vidékén és Frankonban még mainapság is mindinkább terjed, sőt legközelebb Paris egyik fényes utazáját nevére keresztelték el.

Legyen ő tehát a magyar családanyák példányképe mind az idők végeig.

MEGYERCSI G.

A LEGNAGYOBB MESTER.

Mihály művész elkészíté művét:
„E díszes kép legszebb remekművem!“
Szép női arcz, egy Vénuszó, minőt
Kerek világ, Göröghon sem terem.

S mig így a kép felett tündöve áll,
Koldusbarát kocogtat, s szól ekép:
„Légy üdvözölt nagy mesterünk Mihály!“
S a nőkép veri tekintetét.

„Ferencs barát! te mond tehát, e kép
Teremtve szebb vón Isten által-e?
Nézd, mint mosolyg, s szívére két kezét.
Mint rátevé, kérdvén: boldog vagy-e?“

„Teremtni én mint ő csak úgy tudok!
Istent tehát imádnom nincs miért!“

Feletem im! ki volna még nagyobb?
Felelj ha bírsz! — mért hallgatsz? — szólj mi ért?

Felelni most a szó leszen kevés;
Megfordul a barát — a kertbe mén.
Lehajlik a virágos agyra és
Kis férget lát egy rózsafa tövében.

„Nézd mester itt e fereg mily parány,
Ha nincs nagyobb feletem — nos! nekem
Teremts tehát e napnak alkonján
Ily férget — és mit mondasz elhiszem!

Ehül a szó a mester ajkain,
Arczát a szégyen pirja futja át.
Bocsánatért eseng a gögös im!...
És a barát örömei megbocsát.

S szól néki így: „Ösvény a földi lét.
S mi emberek oly sokszor tévedünk.
Térj meg Mihály mester! hű ne légy,
Mert legnagyobb mester mi Istenünk!

BÁLINTFFY BÁLINT.

MINDEN FÁRÓL

Minden fáról hull a levél...
Piros rózsá mivé levél?
Hervadásod beh sajnálom,
Édes rózsám, szép virágom...
Édes rózsám, hű leányom!

Sárgul a lomb már az ágon...
Csak sárguljon, én nem bánom!
Mit ér nekem ez a világ?
Ha lehull a legszebb virág...
Az a legszebb rózsavirág.

Sárgul a lomb, — hull a haraszt...
Én is sírok egy bús panaszt:
Ha már minden elhervadt,
Élve mért, hogy én maradok?
Ki oly szegény árva vagyok!

A jó Istent arra kérem:
Hervadjon el árva szívem!
Harvadjon el a búbanat
S nem fáj lelkem te utánad...
Édes rózsám!... te utánad!

BABITS JÓZSEF.

H I R E K.

— **Ő Felsége** a királyné névnapja alkalmával a csáktornyai fára-templomban ünnepélyes mise tartatott. A misén megjelentek: a helyben székelő kir. állami-, megyei- és községi hivatalok tisztviselői, az uradalom tisztjei, a helybeli iskolák tanulói tanárai, tanítók vezetése mellett, ugyancsak a közönség is szép számmal. A misén az áll. tanítóképző-intézet növendékei négyeskarban énekeltek. A középületeken zászlók lengtek.

— **Vadász-társaság** van alakulóban Csáktornyán. A társulat célja lesz — a vadállomány okszerű szaporításán kívül, a helyi szunnyadó társadalmi viszonyokat életre kelteni. E végből a társulat tagjait nem csupán a vadászattal foglalkozók, hanem nem vadászók is fogják alkotni. A társulat külön helyiséggel s lapokkal fog rendelkezni. A csáktornyai vadászok már szövetkeztek is, s az alakulás módzatainak megbeszélése ügyében f. hó 18 án értekezletet tartottak. A szövetkezet tagjai vadászterületüket közösség teszik s újabb területeket fognak bérelni. A nedeliczi terület kibérelése végett egy 3 tagú bizottság már ki is küldetett, ugyancsak az alapszabályok elkészítése is folyamatba vétetett. A vadász-társulat eszméjét Ziegler Kálmán kir. közjegyző penditette meg.

— **Kinevezés.** Hermann Pál soproni pénzügyigazgatásági számgyakornokot, a soproni pénzügyigazgatóság a csáktornyai kir. adóhivatalhoz VI. oszt. adóhivatali tisztévé nevezte ki.

— **A t. cz. szülők** ezennel felhívhatják óvodába járó gyermekeik után a tandíjat havonként az óvónő kezére lefizetni. Az óvodai gondnokság.

— **A múlt napokban** Antispiritistikai előadásokat rendezett Csáktornyán és Perlakon Stenley magyar bűvész.

— **A muraközi naptár** jövő évi folyama Fischel Fülöp könyvkereskedésében megjelent, s lapunk horvát ajku olvasóinak a jövő

számmal mellékletül megküldjük. A naptár tartalma: A baza, Glád Ferencztől. A karácsonyi vendég (elbeszélés) Potlachnik Antaltól. Visszaemlékezés a 48-as évekre Az orsz. kiállítás (képekkel). Adomák Vásárok.

— **Eljegyzés.** Hirschmann Leo csáktornyai gabonakereskedő f. hó 15-én jegyezte el Löbl Málvin k. a. Alsó-Lendváról. Gratulálunk Hirschmann urnak, hogy egy derék magyar hölgyet sikerült meghódítania!

— **Mint biztos kutforrásból értesülünk:** a tőlünk Alsó-Lendvára távozott színészeknek jó dolguk van új állomásukon. Még eddig mindig telt ház előtt játszottak. A közönség minden rétege vetekedik pártolásukban.

— **Felséges asszonyunk:** Erzsébet királyné nevenapján Perlakon is fényes istentisztelet tartatott, melyen a város intelligenciája, hivatalnoki kara stb. nagy számban vett részt.

— **Götz Ferencz** perlaki kir. járásbíró és Molnár Antal képviselő egy valóban pártolásra méltó eszme megvalósítására törekzenek. Polgári egyletet szándékoznak alapítani. Az eszme nagyon szép, mert nemcsak a nem irigylendő perlaki társadalmi viszonyok fogja a társaság megváltoztatni, hanem a városnak s az alsó vidéknek a járásbíró felállítására alkalmával szőtt egyéb reményei (haladása, emelkedése) is kiinduló pontjukat lenék a város értelmiségéből és polgáraiból alakuló polgári egyletben. Hisszük, hogy Perlak polgárai és a város s vidéke értelmisége a derék kezdeményezők eszméjét magukévé teszik, s a polgári egylet megalakításában teljes erejükből kezdőre játszanak.

— **Beküldetett.** Többeket bosszant az, hogy a perlaki torony óra nem a pontosságot, hanem ellenkezőleg a bábeli zürzavart idézi elő, s egyáltalában Perlakon alig van egy két óra, a mely korrekt járna; úgy hogy ha az ember megakarja tudni az igazi idő tájt: maholnap Krályovcra kell mennie és ott igazítani az óráját, ha megáll. — Egy perlaki.

— **Lapunk mai számához** (helybeli előfizetőinknek) Rudolf trónörökös ő fensége kezdeményezéséből és közreműködésével az „Osztrák-Magyar Monarchia“ irásba és képben című mű előrajza van mellékelve.

— **Kaufman és Simon** hamburgi bankárok mai hirdetésére különösen figyelmeztetjük olvasóinkat. A kinek hajlama van értékes, csekélyköltségű szerencsekísérletet tenni, annak ezt a számos és jelentékeny nyereménynyel bíró, államilag biztosított pénzsorsolást legjobban ajánlhatjuk.

V E G Y E S E K.

Nemzeti sajátságok. Németországban a francia Réamur hőmérőjét használják. Franciaországban a svéd Celsiusét. Oroszországban az angol Leslinét és Angliában a német Fahrenheit hőmérőjét.

A gyertyát egész éjjel át akként égethetjük, hogy finomra őrölt sóval bele körül behintjük úgy, hogy annak csak fekete égett része álljon ki. Ezáltal a láng gyöngén és egyenlően ég s oly lassan, hogy csak kis darabka fogy el egész éjjel át.

Egy uri hölgy huszonhatodik születése napját ünnepelte ismerősei körében. Miközben a társalgás kissé szünetelt, a nő gondolatokba merült és utóbb ön-énytelenül mondá: Mily gyorsan telik az idő, tegnap mult 30 esztendeje, hogy szegény anyám meghalt.

Amit szívesen látunk. Szívesen látjuk a munkást, ki hírlapot olvas. Az uri hölgyet ki nem röstel kosarat vinni. Apát, ki gyermekeivel sétál. Pozsgás arcú ifjút. Tisztán öltözött boltosleányt hamis ékszerek nélkül. Hivatalnokot, ki esténként virágcsokrokat visz haza nevének. Kereskedőt, ki udvarias a szegény asszony iránt, ki gyermekével karján csak néhány garas árát vásárol. Ruhavarrónét, kinek elég tudományos képzettsége van, hogy testhez álló ruhát tudjon készíteni anélkül, hogy ne akadályozza lélegzésünket. Fiatal nőt, csinos otthonkában, és fiatal apát első fiával.

Csattanós felelet. A büszkeségében megsértett színész egy darabka papírra e szót írta: „oktondi“ és a papírdarabot a színbíráó ajtajára ragasztotta. Másnap a bíráló bekopogtatott a színésznél és nem csekély bámulatára mondá: Ön tegnap távollétemben látogatásával tisztelt meg és mivel nem voltam houn, névjegyet ajtómra ragasztotta. Kötelességemnek ismertem, hogy szíves látogatását viszonzom.

Üzleti irály. Holnap minden sertés az indóházban legyen, önt is elvárom, én csak holnap mehetek, mert a személyvonat nem szállít ökröket. Az üzlet pang. A szarvasmarha ára csökkent, legyen óvatos. Ha marhákra van szükség, ne feledkezzék meg rólam.

Biztosítás látogatás ellen. Valaki tanácsot kért egy öreg embertől, mit tévő legyen, hogy megmeneküljön a sok látogatótól, kik annyi idejétől fosztják meg. Az agg felelte: A szegényeknek pénzt adj kölcsön, hogy adósaik maradjanak, a gazdagoktól pedig kölcsön kérj, mire szegény és gazdag egyaránt kerülni fog.

— **Szerkesztői üzenet.** K. és B. Perlak, Milyen nyele van a kérdéses esernyőnek? Cs. J. A. D o m b o r u. Köhler zongora-iskoláját legjobban ajánlhatom. Ára 4—5 fit. Kapható Táborosky és Parsch zeneműkereskedésében Budapesten, vagy megrendelhető bármely könyvkereskedésben.

IRODALOM.

— **RUDOLF** trónörökös ő fensége kezdeményezéséből és közreműködésével az „OSZTRÁK-MAGYAR MONARCHIA“ irásba és képben című nagyszabású mű 1-ső füzeté f. évi december hó 1-sején jelenik meg. — E mű magyar és német nyelven megszerezhető Csáktornyán Fischel Fülöp könyvkereskedésében.

— **Beküldetett.** F. évi december elején „Katonai Lapok“ cím alatt politikai jellegű katonai szaklapot indít meg Bojár Ferencz főhadnagy. A lap hetenként egyszer jelenik meg és nem csak a hivatásszerű s a szabadságot állományu katonának, hanem a nagy közönségnek is van szánva.

Meglepő új mozgalmak érezhető hazai szépirodalmunk minden terén. Ifjabb erők lépnek untalan a versenyterre, új irányok támadnak és buzgó kiadók pártolása által oly vállalatok létesülnek, melyek évtizedek óta pangó nemzeti irodalmunkat alig remélt magaslatra emelik. E nevezetes mozgalomnak központjává a „Gondúzó“ című szépirodalmi hetilap vált, mely 1 fit 50 kr. csekély áron az újabb magyar regény és beszély legkiválóbb termékeit nyújtja úgy egybe foglalva, hogy belőlük a jelen magyar társadalom képe teljes elevenséggel áll elénk. Előttünk fekvő legújabb megjelenő 5-8 számaiban mindenk előtt a lap tömunkatársának Tolnai Lajosnak két rajzára hívjuk fel a t. olvasóközönség figyelmét. „Vitorla kisasszony methodusa“ Molière-i gúnnyal festi és teszi nevetségessé egy fővárosi delnő elősdi furlangjait. A „Jobb ügy“ pedig erős jellemzés mellett oly rendkívül megható kis rajz, minő talán ez első rangú írónk tollából sem került még ki. Folytatódnak az emlitett számokban Abonyi Lajos regénye „Az utolsó kuruczvilág“ Beniczkyné Bajza Lenkéé „A vérhatalma“ Vértesi Arnoldé Csiricsáry Bertalan úr ő méltósága“ és Belot Adolf francziából fordított regénye „A kigyó“, Költeményeket találunk Endrői Sándortól, Majthényi Flórától, Inezedi Lászlótól és Lipsey Adamtól. A kisebb elbeszélést és rajzot képviselik: „Mama“ (elbeszélés): Madarassy László: „A volna“ (amerikai életkép): Kisteleki Ede: „Vidra vize“. Thewrewk (Török) István „Meg kell házasodnom (humoros rajz) Szini Péter „Csajla Miska menyecskeje“ népies elbeszélés) sat. Mind e regények és beszélyek részint hazánk történetéből, részint a jelen társadalmi életből vannak merítve vagy érdekes lélektani kérdéseket fejtegetnek és gazdag festés, elragadó elbeszélő hang, kedves humor vagy ostorozó szatira által tűnnek ki. Ajánljuk a kitévő vállalatot mindenkinek, ki az újabb irodalmat gyönyörködtető és mulattató elbeszélésekből isme ni kívánja. A kiadó mindenkinek ingyen és bérmentve szolgál mutatószámokkal, ki e végett levelező lapon hozzáfordul. Az előfizetési pénzek a „Gondúzó“ kiadóhivatalába küldendők Budapesten, dob-utca 14. szám.

SZÖVETEK női és férfi RUHÁKNAK.

Csakis tartós gyapjuszövetből egy középtermetű férfi részére

Egy öltözetre 310 méter	(jó gyapjuszövetből)	4	frt 96 kr.
	(jobb gyapjuszövetből)	8	" " "
	(finom gyapjuszövetből)	10	" " "
	(legfin. gyapjuszövetből)	12	frt 40 kr.

Perwient a legfinomabb gyapjuból a legdivatosabb színekben a legújabb női posztóruhákna, ára méterenkint 2 frt 20 2 frt 40 Fekete Palmerston ... tölökbat gróvet ... tricot, valódi gyaju téli köpenyek nők részére méterenkint 4 frt ... Loden női esőköpenyek és ruhákna.

Utazó-Plaidok drbjá 4, 5, 8, egész 12 frtfg. Legfin. öltözékeket, nadrág, felsőkabát és eső köpenyszövetek túlfű, Loden, com-mis Kummgar, Cheviot, Tricot női kendőket: tekeasztalposztókat perwient: doskingot ajánl

Alapítotott **STIKAROFSKI J.** ... 1866 ...
gyári raktára Bránben.

Minták postabérmentesen küldetnek. Mintalapok a szabómester uraknak bérmentetlenül küldetnek. 10 frton felüli utazóruha-berendemenyek bérmentve. Allandón több mint 150.000 o. é frt értékű raktárom van, ennel fogva természetesen, hogy nagy világhíre-letemben sok 1 egész 5 méternyi posztó-végek maradnak, csak hogy ily posztóvégeket kénytelen vagyok jóval a készitási áron alul tovább adni. Minden józanul gondolkodó ember befogja latni, ... hogy e kis posztóvégekből minták nem küldhetők, mivel néhány száz minta rendelésénél e végből mi sem maradna, ennel fogva tehat valóságos szédelés ha posztókereskedési cégekből mintákat hirdetnek, mert ez esetekben a minták egész darabból és nem végekből valók, ily eljárásnál a szándék ösmeretes.

Megnem felelo posztóvégek kicsérletetnek, vagy a pénz visszaküldetik.
Levelezések magyar, német, osch, lengyel, olasz és francia nyelven fogadtatnak el. 203 11...20.

KELLER MÁTYÁS

CZÍPÉSZ
Nagy-Kanizsán

Fóter, Uradalmi házban.

Ajánlja a n. é. közönségnek

Czipészüzletét

a melyben mindennemű irt-, női és gyermekeczipők a legújabb divat szerint külföldi bőrből vagy egyéb kelmékből a lehető legjutányosabb árért készít.

Különösen figyelmébe ajánlom a vízhatlan valódi muszka bagaria csizmákat.

Kész raktár mindennemű czipőkből és gyermek ránczos csizmákból.

Bdli-, lakodalmi-, valamint más, hasonló alkalomra szükséges czipők 10 óra leforgása alatt készititnek el.

Vidéki megrendelések, egy igen elavult mintaczipő beküldése mellett készititnek.

A n. é. közönség szives pártfogását béri legmélyebb

tisztelettel

Keller Mátyás

czipész.

Emlék-albumok (Poesi)

Legújabb divatu levélpapirok dus választéka!

!! Legszébb karácsonyi és ujévi ajándékok!!

Van szerencsém a n. é. közönség b. figyelmébe ajánlani a mai kor igényeinek megfelelőleg dusan berendezett raktáramat, a legszebb, legczélszerűbb és legalkalmasabb ajándék tárgyakat úgy felnöttek, mint gyermekek részére, a legszebb kivitelű és legújabb kiadásu imakönyvek, bőr-, csont és bársony kötésben magyar és német nyelven. Diszkötésű munkák magyar, német és francia nyelven, ifjusági iratok, mese és képes könyvek mindkét nembeli ifjuság számára a legnagyobb választékban. — A legújabb divatu és legszebb kivitelű levélpapirok dus választéka, — továbbá tudatom a n. é. közönséget, hogy raktáramat a legutóbbi időben, igen szép és dus választéku

írómappák, emlék-albumok és női-kézimunkákkal

bővítettem, melyre a n. t. közönség figyelmét különösen felhivom, ezeken kívül b. figyelmükbe ajánlom dusan berendezett

író- és rajzeszköz-raktáramat.

Legújabb divatu eljegyzési kártyák, meghívók, névjegyek, levélpapír és borítékok, czim vagy monogrammal ellátva, a legjutányosabb áron és pontosan készititnek el — Továbbá mindenféle díszmunkák elkészítésére vállalkosom, melyek saját könyvtárszemélyben készititnek el

A n. é. közönségnek irántam folyvást fokozódott bizalmuk, melyvel 85 év óta szabadatlamul megajándékosni meg nem színtek, csak szilárdítja azon irányt melyet eddig követtem s mely üzletemre nézve jövőre is változatlan marad és valamint eddig, úgy esután is azon leszek, hogy szilárd jellemesség által megtisztelő bizalmukra, folyvást méltóbbá tegyem magamat

A n. é. közönség becses figyelmébe ajánlva maradtam, kitünő tisztelettel

Fischer Fülöp

nyomdatulajdonos, könyv- és papirkereskedő
Nagy-Kanizsán és Osáktornyán.

Írómappák dusan felszerelve és képrámák!

Magyar és német művekből álló nagy

előfizetési díj havonta 50 kr. — a könyveket kicsérteni mindennap lehet.

Női-kézimunkák

HORVATSKI DEL „MEDJIMURJA“

Domovina.

Marko. Dragi susedi! Vu našem spravišču (sesiji) višeput se je čula ta reč „domovina“. Ova reč je tak navadna, da med vami néga nijednoga, koji vu svojem življenju nebi već više putih tu reč izrekel. Nego to vam ipak morem reči, da med vami néga niti jednoga, koj bi znal, kaj ova reč znamenuje.

Štef. Ej moj Marko, im naj misliti, da smo mi tak šupljaste glave! Istina je, ti si od nas mudreši, više si videl sveta nego mi, ali smo zato niti mi né bedaki.

Marko. Glej! glej! kak je naš Štef zbantuvan! Anda Štef, pokedob su te moje reči tak zbantuvale, akoprem sam ja to né štel, poveč ti meni, kaj znamenuje ta reč domovina?

Štef. Domovina je ono mesto, vu kojem sam se rodil.

Marko. Nikaj više?

Gjura. Štef je né mislil prav ono postelju, na kojoj ga je mati rodila, nego naše selo, gde imamo naš dom.

Marko. I nikaj više?

Pavel. Ja bi vam pak rekel, da čela na-a fara i občina je naša domovina.

Marko. Vidite dragi, da sam ja prav rekel, da vi neznate kaj je ta reč domovina. Poslušajte anda, ja vam budem povedal. Domovina nije samo ona hiža, ono selo, ona fara ili občina, gde smo se rodili, nego čela ona zemlja, koju su vu starodavnosti zavzeli predji naši, i s njom ladali, koju su nam otc i naši začuvali, vu kojoj se svi jednakih zakonov, jednakih pravic uživamo je ona zemlja, vu kojoj smo se rodili, vu kojoj živimo i stanujemo. Ta pak zemlja, koju mi domovinom svojom zovemo, je Magjarska, a naš narod zove se magjarski, koj živi vu njoj, i izvan nje. Vidite draga braća, ovu su zemlju naši predji krvjum svojom predobili, po zakoni i navadah narodnih vu red postavili, za obraniti nju vnogo i prevnogo krvi prelejali, ar je bilo navék neprijatelov, koji bi bili radi tu ljepu i vu vsem od Boga navadjenu zemlju osvojili, a narod naš podjarmili. Ali predji na-i navék postavljali su vu Boga ufanje svoje, pak vužgani svetom vérom podignuli bi se, bil podstupil neprijatelj vudriti sabljom i ognjom na domovinu, gda god bi se bil podstupil prokletu svoju ruku pretegnuti za njihovimi ženami i devojčkami, gda go der bi počel sela žgati, polja na nikaj spravljati, podignuli bi se, kak sam rekel, složno na njega su vudrili i s pomoćjum božjom i s neizrečenim junačtvom ga pretirali i tak domovinu svoju oslobodili nam ju predali, da ju i mi vu vsako vréme i proti vsakomu, složno branimo ter neoskvrnjenu děci svojoj ostavimo. To je naša najsveteša dužnost, koju smo od naših otcov prijeli, Koj nebi tu dužnost zvršaval on nebi bil ljubitel domovine, toga bi preklinjale iste kosti otcov njegovih, koje počivaju vu grobih, on bi bil grdi nezahvalni proti zemlji, vu kojoj se je rodil, vu kojoj je prve trake blagoga sunca zagledal, vu kojoj ga je skrblijiva majka prvi put vučila sklapati ruke i Bogu se moliti, koja mu je dala tuliko miloga i dragoga, koja ga hrani i opravlja, koja mu je i otec i majka, s jednom rečjum, takov bi človek bil izdajica domovine svoje.

Pavel. Čučim se, kak bi moglo biti takvih sinov va domovini, ter mislim, da jih niti neima.

Marko. Neima jih vnogo, ali i vu najčistešoj pšenici najde se po koje zrno kukolja. No Gjura, kaj misliš, jeli je samo to dosta da človek nije izdajica domovine?

Gjura. E kak bi to dosta bilo! Tréba je da i domovinu svoju ljubimo, tojest, da ti Marko povem, da i ja nekaj znam, mi moramo vse ouo činiti, kak bi mogli domovinu srečno napraviti.

Štef (Smejuć se). I za nju da do zadnje kaplje izpraznimo kupice, kak je to

vćinil prešestni tjeden gospon Vergyurgyek, koj je jedno pet do šest kupic popil pre suhoga vina, kak se veli i to vse na sreću domovine, a zred tremi dnevi čul sam ga vu jednoj kćeni kam mi muži hodimo, kak je sedeč med nekolikimi potepuhi strašno žimfal narod magjarski i njegova poglavarstva a sebe hvati kakti človeka, koj se razme vu stare pravice.

Marko. Poznamo mi vsi toga Vergyurgyeka i njegovu kruhobornu vojsku, ali nije vredno, da bi se od takvoga smetja spominali. Gda se nam bude reklo, da si zberemo poglavare, to kakti pošteni ljudi zbirali budemo mudre, pravične i postene domorodce. Mi smo né više marha, da bi nas vinom i drugimi vkanjlivimi načini hasnuvali kakti slepo orudjelje za svoje nepoštene cilje. Anda Gjura, ti si rekel da moramo domovinu ljubiti

Gjura. Tojest, činiti moramo vse ono kaj more podignuti sreću i dobrostanje domovine

Marko. Dobro si rekel no kak moramo ljubiti domovinu i vu čem stoji ta ljubav, to vam budem vezda ja povedal

Nije dosta, kak sam rekel, da je človek né izdajica domovine, nego on mora biti ljubitel domovine a ova njegva ljubav domovine nesme biti slepa nego spametna i pravična. Ta ljubav domovine zdržava se pak vu tom, da človek pozna svoju domovinu i stvari, koje se nje dotičeju. Tko hoće biti dober kćenik mora dobro poznati véru krs ansku, tko hoće biti gospodar, mora poznati svoju hižu, svoj dvor, svoju familiju i družinu, svoja gospodarska stanja, svoja polja šenokose i gorice, mora se dobro razneti vu gospodarske posle, on mora poznati i svoje susede s lévoga i desnoga kraja, svoja poglavarstva duhovna i svetovna; mora poznati zakone, pravice i navade.

(Drugi put dale)

GLAD FERENCZ
učitelj.

Fal jajca.

Svaka gazdarica dobro zna, koliko su jajca pri hiži potrebita, i vnoga obitelj bi i v zimi koju s jajcih napravljenu hranu na stolu imela, da nebi jajca kakti dragocenost štimiti morala.

Znano je to dobro, da kokoši samo vu protuletju i leto marljivo neseju i da su onda samo jajca fal. Nekeje gazdarice misleće, da zima preč i kokošam nešenje, dale su kokošam zakurjeno mesto, ali su morale opaziti, da zabadav drva fratiju na kokoši, nekeje pak misleće, da hrana mora bolša biti, hranile su kokoši bolje kak sebe, ali zabadav.

Na zadnje po svakojačkim paženju, došli su na pravo. Moramo znati, da kokoši nemoreju samo s bilinstvenom hranom živeti nego i meso treba. Vu letu kad je dosta kukcov i glistah najde si, kokoš dosta mesa i tak je zdrava pak nesti more, ali vu zimi samo iz gazdaricine ruke dobljeno zrnje je i tak se pokvari i nesti nemore. Preračunano je na jednu kokoš koja, v zimi ne nese 100 jajec na leto; a takova koja i vu zimi dobi meso, ter nese 300 jajec na leto. Po tem se vezda vidi kak se moreju jajca fal napraviti.

Ako dakle pri menjšem gospodarstvu svaki dan hoće gazdarica imati friške jajce, treba svaki falačec mesa spraviti kaj već nije za hasnuvati, bilo sirovo ili kuhano, pak to kokošam med zrnje zmešano za hranu dati. Pri večšim gospodarstvu, osobito blizo varaša, gde ima jajce veliku vrednost, treba navek imati skosano meso i to med zrnje zmešano kokošam dati. Ili pak je moči na kakov način kukce, gliste i gusenice nabrati, pak se prišpara meso. I v letu je dobro, ako sami beremo kokošam kukce, ar s tem zado-

bimo to da nam kokoši nehodiju po vrtu gde samo kvara delaju. Koj hoće fal jajca jesti, pak v zimi, ou naj tak vćini.

KOVÁCSEVITS ISTVÁN.

ZABAVA.

Uzdisaj.

(Po Berzsenji-u.)

Bože! kog um mudraca nedosiže,
Već srce samo željno-tajno čuti,
Biće tvé svéti sjajno, kakti
Sunce, al' vid unj' ako nam krati!

Neba visina i zraka urani,
Na okol' Tebe se rede v okrugu,
Crvi drobní nevidni, ruku
Trih mudrih su remek-čudesa!

Ti si rod svéta ov hiljadostruki
Iz nikaj načinil, obrve Tvoje
Moru sto svétov vništiti i stvoriti,
I vremen tek silnih izmeriti!

Tebe zenit i nadir uzveliča,
Vetrov boj tužni, nebeskog plamena
Strele, kaplja rose, list cvéta
Delo zmožne Tve ruke nazvčšća!

Vruće se kleknem pred licem Ti, visnji,
Pa kad iz negvah mi oslobodi se duša,
I k tebi bliže pristupi, onda
Za čim navék čezne tam dostigne,

Za toga si zbrisem suze, ter idem
Po kolomeji mojeg' odredjenja,
Putem, kud vrle duše hode,
Kud me sile nosit budu mogle!

Stalno si motrim ja gluhu noć grobo.
Strašen je, ali oh, ne, ipak nije
Ar je Tvé delo, i ondi mi
Kost raztepenu ruka Tva čuva.

ANTUN POTLACHNIK

Eliaš kovački majster.

(Pučka pripovest.)

Kovač Eliaš rodjen vu Francuzkom, 26 let star, pri kovačkoj meštiji imal je sreću, i dobru znanje, i napredak pri svojem delu. On je tri puta jedno železo razžaril, i kad je podkova gotova bila, zgledala je, da bi iz srebra načinjena bila, i k tomu čali, koje je napravil iz železa, svetili se jes b kak da bi iz gemanta ili bisera napravlenitaili. Tak vu okolici orsaga razglašen je bil jej kovač, da od daleke stranih ljudi došli su nj hovu mudro i lepo delo gledat. Nut to videči Eliaš, sam sebe izvisi i od gizdosti daje s tablu na praviti sovim: „Majster Eliaš majster svih majstrov“. Ova tabla visela je v njegovoj kovačnici, koja je bila na orsačkoj cesti Francuzkog orsaga. To videči ovozemskih orsagov trgovci, vitezi vojniki, putniki romani i. t. d. (za onu vreme ne bilo železnica, sve potuvalo po orsačkih cestah,) tak se razširil glas po celoj Francuzkoj i Europi ovog kovača Eliaša napis „Majster svih majstrov“, na koje su svi majstri morgovali proti ovomu kovaču gizdosti i napuhjenosti.

To videči Bog, te ovoga kovača ponizi, kak sledi.

Jednoč dojde Jezuš k kovaču kakti putnik vandravski kovački djetič i najde Eliaša vu kovačnici pri svojem delu. Pozdravil ga: „Dober dan mešter!“ — Eliaš odgovoril: „Amen!“

Niti se ne ogledal na prihodnika, nego samo je koval svoju potkovu. Začne govoriti putnik, kovački djetič: „Majster Eliaš! ja sam prehodil celu Francusku zemlju, i čul sem od tebe, kakti mudroga kovača i želim, da bi ja pri tebi delal, kaj bi se i po tvoje mudrosti vu kovački meštiji navčil. Eliaš s ostrim pogledom pogleda putnika i samo dale kuje. Putnik opet opita i ponizno oprosi majstra, jeli ga hoće vzeti vu delo? Eliaš opita djetiča, kaj razme delati? Putnik odgovori: „Ja

mislim vsako delo učiniti, koje samo gdo na svetu napraviti zna. **Eliaš**: Prez prigovora i falinge? **Detič**: Je istina, prez falingu. **Majster** **Eliaš** se na to nasmeje, onda vzeme svoju potkova koju je zgotovil i kaže detiču i veli mu: „Kaj misliš je ova potkova dobra?“ **Detič** pregleda i veli mu: Nije zločesta, nego bolša bi mogla biti. **Majster** se vu licu rezari na odgovor i pita detiča, kulikoput bude on željezu ožaril? **Detič** odgovori: Ja samo jedankrat ožarim železu. **Majster** se opet na to najmeje, misli, da detič je nerazme vu to mestriji i veli detiču, jeli bi on to hotel pokazati? **Detič** odgovori: S drage volje **Eliaš**. **Sad** detič prime jeden falat železa, da dene ga na hampaš, prime hamer vu ruke i kuje tak, da na Millarde iskre letele jesu po kovačnici i zgotovi potkova takvu, kakovu siromaški „**Majster svih Majstrov**“ nigdar ne videl.

Detič veli: Ovo je, i gotovu potkova dole dene. **Majster** zeme potkova gore i nju obrača i pregleda za falingu majstri, ali kaj da nije mogući bil najti. **Majster** veli: Dobro, dobro i jako dobro od jednoga detiča, nego ti si rekel, da znaš potkovati i potkova gori pribiti. **Detič** odgovori: znam i to **Majster**. **Majster** veli: Ovde vani je jeden konj, koji je na sve četiri noge potkove zgubil, pribij gore! **Detič** odgovori: Odmah budem. **Majster** onda reče, da bi konja med šlec deli. — **Detič** odgovori: Nije potrebno, je znam po novoj formi, da se ne treba mnogo mučiti i hitreše bude i brže ide delo napre. **Majster** **Eliaš** veli: Tak pokaži ti to tvoju novu formu! **Detič** odmah zeme jeden nož i konju zadnju nogu pri kolenu odreže i dene vu reifštok, i tak lepo potkova pribija, i onda nazad dene nogu konju na mesto i tak ostale 3 u ini, da živinče nikakovu bol nezačulo.

Detič veli **Majstru** da je gotov, kad je četertu nogu prikoval. **Majster** **Eliaš** reče: vidim i čudim se. **Detič** ga opita, jeli nezna po ovoj formi? **Majster** **Eliaš** odgovori da je čul od toga, ali ipak on po staroj formi derži za bolše. **Detič** mu odgovori, da nejma pravo, tak se ležeče i hitreše zgotovi. **Sada** si promišlava i prebija glavu siromašni **Majster** **Eliaš**, ovoga čugnoga detiča si zadržati ili ne. **Misli** si, ako detiča zadrž, zna se on vu onoj okolici nastaniti i bude **Eliašu** na kvar. **Ipak** zmisli se i zadrž ga, da njegove nove forme proba. **Nut** drugi den v jutro pošle **majster** **Eliaš** detiča vu selo nekad ovog mudrog dela pregledat. **Detič** odide v jutro kam ga je poslal. **Majster** si promišlava, kak bi on probal tu novu formu potkova gori pribijati. **Na** tu sreću dojaše pred njegovu kovačnicu jeden vojnuk, kojemu je konj jednu potkova zgubil i ga moli, da mu podkuje. **Eliaš** odgovori: Molim gospodin vonik odmah budem podkoval; podkova već imam gotovu. **Majster** **Eliaš** se podsigura i ide i konju nogu odreže tak, kak je svojega detiča videl. **I** tomu vitezu je pripovedal, da dela po novoj formi tak, kak je svojega detiča videl. **Siromaš** **Majster** dobro je pa il detiča v kakvom mestu je odrezal nogu živinčetu, ali zahvan su mu trudi! **Do** toga časa 10 minutih, kak kak dugo je posla imal vu šreifštoku s nogom, dok je podkova gore pribil, je konju krv izcurela i noga mrtva postala.

Evo siromaškog majstra kladen pot polva po obrazu, puz žalosti i ves drhče. **Videč** viteza pred sobom, koj ves oboružen i vu železnoj opravi oblečen i da njegov konj pogne, da ne bude dobro s njim, pograbl jeden nož, ter da si ga vu srce porine, nu j na ruka ga začezala i to njegovog detiča **Jezusa**, koj je uprav nazad došel.

Pita **Jezus**: **Eliaš** kaj delaš, kaj činiš? — **Eliaš** neodgovori, samo s rukom kaže na konja. **Jezu** prime nogu, pridene konju i konj odmah gore stane prez vsake boli. **Eliaš** je još tih i ide vu kovačnicu i zeme hammer i potere svoju tablu s napisom: **Eliaš** majster svih majstrov, i veli: **Gospode** ti si majster, a ja sam detič. **Veli** **Jezus**: „**Blaženi** koji se pouziva!“

Eliaš se ogleda na detiča sjajnimi traki vrh glave i spozna, da je **Jezus**, opadne na kolenu i se njemu moli. **Jezus** odgovori:

Sve ti z oprošeno. **Medtem** toga premine i taj vitez sede na konja i odide, taj stranski putnik vitez bil je sveti **Juraj**. **Štrigova**.

KERMAN JÓZSEF.

Kaj je novoga?

— **Missionarius**, koj človečeje meso je. **Vu** **Vaschingtonu** su ove dane missionariuši skupčinu držali, vu kojoj je nekakov **Soloder** missionarius se tak predstavil, da on človečeje meso je. **Na** to su se svi prestrašili, neka jih je samo steplo na one reči, da on človečeje meso je. **On** sledče pripovedal njim: **Rodil** sam se na otoki **Fidži**, gde sem se kroz trideset i pet let človečjom mesom hranil. **Ali** pamet mi se je razsvetila tak, da sem sam missionariusom postal, zato se moji kollegi (**pajdaši**) naj nikaj neboje od mene. **Na** to ga pita predstavnik, jen **biskup**: **Dragi** brate pa jeli ti je vu tek islo ono meso? **Na** to odgovori **Soloder**: meso je mehko, tečno bilo nigdar sem ne mogel razliku med jopičinom i človečjem mesom zeznati.

— **Kinč** jedne dovica o. m. 12 ga je vu **Beču** jedna sirota, dovica 65 let stara vumrla, od koje je svaki mislil da je od prošnje živela. **Po** smrti su joj na stanu nekakva pisma iskali, od kojih bi zazvedili da od kud je ta stara bila. **Pisma** nisu našli ali med rubjem su do 50,000 frt vrednosti vu papiru, i devet sto frtov gotovi penecz našli. **Ve** išču rodbinu.

— **Streljeni žandar**. **Dva** žandari iz **Oro** haze su o. m. 11-ga popoldan okolo 5 vure tolvaje našli pri čardi kuta, koji su negde konje vkrali. **Žandari** su te tolvaje koji su se za mašetare van dali, prepoznali i i počmeju nje vu **Orošhazu** tirati. **Kak** dojdeju do jednoga marofa, izmed tolvaji **Farkaš** **János** koj je 15 let v reštu bil, do vezda zakritom revolverom, na jednoga žandari strelil i tak nesretno, da je na jenput vumrl. **Ve** te drugi tolvaji s njim skup su to vreme na hasen obrnuli i vudri, oni odbežali, tak da je je žandar iz oči zgubil. **Ov**. m. 14-ga se je **Farkaš** **János** sam prijavil pri sudu gde je sve prijavil. **Valoval** je, da su mu **pajdaši** bili **Tompai** **Balaž** i **Dudaš** **János**, koje su već takajše polovili, vezda su svi tri pri kr. sudu, gde osobito **Farkaš** **János**, koj je žandza sretil, čeka pravicu; misli da se bude oslobodil od smrti.

— **Iz** **Priloka** nam pišaju, da tam vura na turnu tak ide, kak ona hoće i da se ljudi kaj se vršme dotiče neznaju ravnati poleg te vure. **Ako** bu to i duže tak budu priločanci vu **Kraljevec** k železnici morali iti gledat kuliko je vur. **Tak** nam piše jeden **Priločanec** ali to nam ne piše gdo je zrok tomu, da vura na turnu neide dobro.

— **Serbsko-bulgarski boj**. **Od** časa su se bojali, to se je dogodilo. **Serbianci** i **Bulgari** se bijaju. **Milan** serbski kralj je prošlu subotu zapovedal svojim vojnukom, da proti **Bulgarom** ideju i prestupil je pri **Carebrodu** bulgarsku meju, gde je prva bitka bila. **Do** vezda su **Serbianci** vu dobčku, ar jih je još jedenput tuliko, kak **Bulgarov**, ali zato su i oni mnogo mrtvih i oranjenih zgubili. **18-ga** o. m. iz **Sofije** teleg afiraju, da su pri **Slivnici** vu bitki **Srbi** 850, a **Bulgari** 2200 mrtvih i oranjenih izgubili. **Milan** kralj je 17-ga o. m. počnek hotel držati s svojim vojnukom, ali je to zeznal **Sador**, bulgarski knez, kej sam vodi svoje vjake vu boj pak hajd na **Serbiance**. **Bitka** je do večera trajala i s gubitkom **Serbiancov** se je dovišila, **Serbianci** su izgubili 500 vojnukov a **Bulgari** 100. **Na** prej je medo videti, da budu **Bulgari** izgubili boj, ar su nepripravni bili. **Naša** vlada s **Serbianci** drži kaj bude iz te svadbe i boja, to sam **Bog** zna. **Da** dobro ne, to si moremo premisliti. **Ipak** gospodari i trgovci imaju vre nekakov hasen, ar se čena žitka pobolšava.

— **Izlazil** je „**Medjimurski** **Kalendar**“ za leto 1886. **Poštovanim** predplatnikom budemo s dojdücem brojom naših uovin bezplatno rezposlali.

Prirečja.

T

Tat né nigder bolši, kak na galgi. **Tati** veliki slobodni hode, male pak vésiju.

Teško konju, okol koga se osli ričeju. **Troje** lada sveta: pero, tinta i papir.

V

Včiniti je večput iz potreboče krepot. **Več** je psov kurtastih.

Več put morati je preštinati psa zarad gospodara.

Več more jeden bedak tajiti, nego sto spamtaih dokazati.

Velikaši imaju duge ruke i velika vuha. **Veliko** drévo ima veliko korenje.

V jednu tikvu pušaju.

Vrana vrani neče oči zkopati.

Vkoprivu neče tresnuti.

Vleče se kak megla prez vetra.

Vsaki je svoje sreče kovač.

Vsaki svoga križa ima.

Vsakoga gosta tri dni dosta.

Voda nejma kečke, za koju bi se prijet moli.

Z

Za deždjom je sunca svetloče.

Za kaj se nezna, za tem se nehlepi.

Za peneci je ves svet obrnjen.

Za smehom velikom sledi rado plač.

Zbog tebe ne bude kotil vol telice.

Zdravic vnogeh pijenje, beteg zrokuje.

Zmed više zlih, menjše zebirati je.

Zločest bogec, ki se jedne biže neare vugnuti.

Zločest miš, koji samo jednu ljakuju ima.

Z

Zeni se kaj naj bliže, kumi se kak najdalje.

CENA ŽITKA.

Karuz	na	vagi	5.50	6.—
Pšenica	"	"	7.25	7.75
Hrč	"	"	6.—	6.50
Jecmen	"	"	6.—	7.—
Zob	"	"	6.50	6.75

LOTTERIJA

Bpešt. 1885 15. november

72. 44. 11. 40. 27.

Szerkesztő: MARGITAI JÓZSEF, szerkesztő.

Hirdetések.

Pályázati hirdetmény.

Nedéliz mezőváros népiszkolóján

a kántortartatói állomás lemondás folytan megfúresedven,

arra ezennel pályázatot hirdetettik.

Ezen állomás évi jövedelméből 325 frt 50 kr. kézzel, azaz készpénzben, azaz készpénzzel, 12 hold szántóföld, és szőlő területének kántortartatására.

A kántortartató köteles az első osztályt vezetni.

Megítvárlatik a pályázatok és a pályázati feltételek a kántortartatói állomásnál.

A pályázati feltételek közzétételétől számítottan

f. hó 26-ig a nedéliz iskolaszékhez érkezniük kell.

Kelt Nedélizben 1885. november 6-án.

A hitközség.

800. 2-2